

Galina je umělkyní, jejíž tvůrčí výpověď má hluboké kořeny. V krajině, kde vyrůstala, v intenzivně prožívaných vztazích s nejbližšími lidmi a v ní samé. Přes výrazně (místy až temně) existenciální tón jejího díla se z něj nikde neztrácí pocit, že život je něčím nesmírně vzácným. Symbolická řeč jejích obrazů a kreseb tak vychází z vědomí o těžkostech lidského osudu, jemuž však nechybí jasná víra v hodnotu toho, co svým zrakem vidíme a svým srdcem pociťujeme.

Zásadním tematickým okruhem Galininy tvorby jsou reflexe „zjizvené krajiny“ severních Čech, kde v zájmu krátkodobého ekonomického zisku při těžbě hnědého uhlí a jiné průmyslové činnosti došlo od doby komunistické totality k nenávratné devastaci tamějšího prostředí – ve smyslu ekologickém, kulturním a lidském. Toto cílené vymazávání společenské paměti a s ní spojeného občanského svědomí se stalo mezinárodním symbolem totalitního zla. Galinino pojetí krajiny je osobním svědectvím, jež se v univerzálním měřítku stává metaforickým „tělem“, zviditelněným zrcadlením křehkosti, zranitelnosti, ale i odolnosti našeho smrtelného bytí. Lesní interiér se v autorčiných obrazech může jevit jako chrám, jako místo tichého přemítání nade vším, co pomíjí či setrvává. Stromy a jejich „živá“ kůra v nás vyvolávají tušenou představu o propojeném a vzájemně vyměnitelném pojmu humanity-přírody. Zdraví či nezdraví vnitřního stavu člověka se hmatatelně odráží ve vnějším stavu krajiny. Dramatickou souhru mezi světlem a tmou spolu s autorčinou schopností robustní malířské plasticity nás intuitivně vrací k stále živému odkazu barokní duchovní senzibility s její příznačnou řečí metafyzického dynamismu. Lze dokonce říci, že Galina ve svých krajinářských výjevech vytváří jakési symbolické zhmotnění lidské psychiky, kde odrazy, stopy a zpochybňování jasné orientace spolu znázorňují myšlení, paměť a představivost člověka. Labyrint v lidské hlavě zde nachází své zpřítomnění ve spleťtých přírodních útvarech, zejména v pavučině. Krajina ve své lyričtější podobě se objevuje především v Galininých kontemplativních akvarelech, které citlivě evokují nepatrné procesy odehrávající se uvnitř přírody.

Další výraznou polohou Galininy tvorby představují barevně a tvarově expresivně pojaté portréty lidí, které důvěrně znala a do jejichž mezních existenčních situací se zcela vcítala. Nejde zde proto o pouhé formální pojednání dotyčných osob, ale o vyjadřování absolutního duševního ztotožňování s jejich

nitrem pohybujícím se v několika případech až na rozhraní života a smrti. V těchto konfesních podobiznách cítíme, že i bolestný soumrak lidského bytí má větší hodnotu, než bezcitná nicota. Každé autorčino figurální dílo je svědkem jejího nesobeckého zájmu o druhého.

Je výmluvné, že se Galina vedle malby a kresby soustavně věnuje i koláži, oné technice, tak úzce spjaté s úsilím surrealistů o osvobození lidského podvědomí od útlaku korigujícího rozumu. Sugestivní konfrontace útržků a ploch papírů, navíc umocněna malířskými zásahy, autorce umožňuje vytvářet světy oscilující mezi ustáleností a volností, mezi vědomím a fantazií. Ocitáme se tak v nich na křižovatce mezi věcnou realitou a jejím neodmyslitelným protějškem zakotveným ve snu. Galina často papírovou hmotu přímo modeluje tak, že připomíná živou tkáň: organický reliéfní povrch se tak jeví jako „cítící bytost“ schopná svědčit o fyzických a mentálních silách, které na nás působí ve skutečnosti.

Galina ve svém díle neustále přemýšlí nad zákonitou cykličností všech věcí: nad vzestupy a pády v lidském životě, nad vznikáním a zanikáním v přírodě. Její obrazy jsou energií prostoupeným vyjádřením o proměnách, bez nichž není člověk, příroda ani bytí samotného.

Richard Drury